

Aby nás voda nesla

1. Mám tisíc chutí, jó, i čas vyprávět vám tu story,
jak vyšplouchli jsme s parťákem, co plavil s náma vory,
byl hamoun, prej už odmala, a že za vším viděl prachy,
nám peklo dělал hrozně rád i z tak dost perný fachy.

R: Pevně stůj, zaber víc a drž se svýho vesla,
nezbejvá, než si přát, aby nás voda nesla,
aby nás voda nesla.

2. Měl tlapy samej sval, tak chraň se každej jeho vzteku,
těma vorář, když se dopálí, obrátí i řeku,
znal voba břehy poslepu a všechny proudy dravý,
ale neměl páru vo tom, jak se leskne zlato pravý.

R:

3. Známe se s partou havířů v jedný podhorský obci,
maj' živobytí v uhelně, kam fáraj' dírou v kopci,
mezi uhlím občas najdou kyzu blejskavýho kusy,
kdo nezná hrudky kyzový, za zlato mít je musí.

R:

4. Kdo naházel je do písku, to vedlejší je přece,
hlavně, že ten chlap u nohou je našel jednou v řece,
tak, zaslepenej vidinou přeukrutnýho zisku,
se hrdě navzdor posměchu dodneška hrabe v písku.

R: + aby nás voda nesla, aby nás voda nesla ...

Amazonka

1. Byly krásný naše plány,
byla jsi můj celej svět,
čas je vzal a nechal rány,
starší jsme jen o pár let.

2. Tenkrát byly děti malý,
ale život utíká,
už na "táto" slyší jinej,
i když si tak neříká.

R: Nebe modrý zrcadlí se
v řece, která všechno ví,
stejnou barvu jako měly
tvoje oči džínový.

3. Kluci tenkrát, co tě znali, všude, kde jsem s tebou byl,
"Amazonka" říkávali a já hrdě přisvědčil.

4. Tvoje strachy, že ti mládí pod rukama utíká
vedly k tomu, že ti nikdo "Amazonka" neříká.

R:

5. Zlatý kráse cingrlátek, jak sis časem myslela,
vadil možná trampskej šátek, nosit dals' ho nechtěla.

R: Teď jsi víla z paneláku,
samá dečka, samej krám,
já si přál jen, abys byla
pořád stejná, přísahám,
pořád stejná, přísahám.

Betty

1. Já na plachtu svého vozu jako každéj jsem si psal:
"Hrab a dřič anebo umři!" a pak na západ se hnál,
z plachty dávno jsou už cáry, ale heslo platí dál,
mě vítá Kalifornie, tak nač bych umíral.
- R: Betty, vyndej z bedny soudek, rozžvejkám a spolknou špunt,
upíchnem se právě tady, v ruce žmoulám slibnej grunt,
doufám, že to s nima zmáknu, vodsad' dál už nepudem,
navěky snad přece smůla nebude mým osudem.
2. Zarazíme první kolík, druhý támhle musí bejt,
za potok dej ty dva další, budeme v něm zlato mejt,
jedu sehnat ňakej ouřad, Betty, pojď mě vobejmout,
tebe přiklepli mi tenkrát, teď i dílec přiklepnou.

R:

R:

Dál šíny zvoní

1. Tvoje psaní zpátky se zas vrátí,
pošťák neví, kde mě hledat má,
snad mě závěs vod vagónu neumlátí,
kdo jel na osách, už určitě to zná,
kdo jel na osách, už určitě to zná.
2. Voko železný mi kolem hlavy lítá,
vždycky dojede ten, kdo se udrží,
na můj dlouhý cestě podruhý už svítá,
[: správnej hobe tyhle trable vydrží. :]
- R: Den jarem voní, budí mě houkání,
dál šíny zvoní do mýho zpívání.
3. Zatím nevím, kde tahle dráha končí,
zatím nevím, kde mě osud vyklopí,
jsem jen tulák, co se strašně lehkou loučí,
[: kdo to nezná, mě těžko pochopí. :]
- R:
4. Tak ti, drahá, přeju klidný spaní,
nejsem zvyklej říkat slůvka medový,
vím, že jinej už se nad tebou teď sklání,
[: ten ti možná na mě všechno vypoví ... :]

Delegace

- Ami E Ami**
1. Začalo to celkem nevinně,
G C
když na zvláštní dráhu Ruzyně
G C
velikánský letadlo si sedlo,
E Ami
pilotům se brzdit nepovedlo.
2. Z Unhoště když éro přitáhli,
z dvířek trupu žebřík vytáhli,
vzácný hosti z rovníkový země
lezli z TU-čka, přátelsky se tlemě.
- G C**
R: Víтали je vyčůraný panáci,
G C
školní děti, kudrnatí študáci,
Ami E Ami
vopaskama utazený vojáci
E Ami
spolu s lidma, co nemaj' nic na práci.
- R: Sůl a kudlu podala jim krojovaná selka,
aby skývu zakrojili z bochníku,
sellku vzali do auta a sláva byla velká,
mávaly jim davy z chodníků.
3. Mercedeskou vjeli do Šárky,
selce vorvali z kroje korálky,
potom plaňky z plotu koupaliště
začali přikládat na vohniště.
4. Dým ze šáreckýho oudolí
varuje teď celý okolí,
že tam v lůně divý vegetace
vegetuje náká delegace.

Dlouho nejel žádnéj vlak

- D Emi**
1. Už dlouho nejel žádnéj vlak,
D Emi
já ležel v náspu jenom tak
D Hmi Emi A
pod zpola vyvrácenou tabulí,
D Emi
tam nápis dávno sloupal čas,
D Emi
kde jsem, to věděl jenom das,
D Hmi E7 A7
a já hladovej cpal se hrstí hořkejch bobulí.
2. Vtom nákej hlas a druhej s ním
byl slyšet divným nádražím,
já v týle cejtíl strach, co do mě vjel,
dva muži, mladší pozdravil
a starší žertem: "Copaks' pil
a proč tu ležíš, zeptat jako bych se tě směl?"
- D**
R: Tak rád já ruku svoji vložil
Hmi E
do dlaně, co ke mě vztáh',
D
čert vem, co dávno už jsem prožil,
E7 A
zase stojím pevně na nohách.
3. Tak jsem jim teda všechno řek',
jak vydal jsem se hledat flek,
a chtěl se domů vrátit jako král,
jak na dráze jsem zprvu dřel
a ztrhanej jel na sever
a co chtěl, tam na kytaru za pár šupů hrál.
4. Já rozmejšlel se spoustů dní:
mám chytit si vlak nákladní,
anebo pod něj lepší byl by skok,
vždyť na něm čertví kam bych jel,
ale pod ním nic nevěděl,
co bude zejtra, za měsíc a nebo příští rok.
- R: 2x

Dvě noty půlový

1. U chaty v údolí dvě noty půlový
A7 D
vandrák si na basu hrál,
G
bylo to žůžový, nikdo však nepoví,
A7 D
komu a kde basu vzal,
Emi A7 D Hmi
puchejře na rukou měl, jak celej zpocenej dřel,
Emi A7 D A7 D
do blba zíral a na lesy zpíval, že trnul, kdo vokolo šel.
- R: Nebylo v chajdě hnutí, když do drátů jsem sáh',
D G D
a tak svý dřevo dutý vytáh' jsem na práh,
Emi A
má chajda sotva stojí, už ňáký léta má,
D G D
a kdo se zpívat bojí, ten ať ji podpírá.
2. Bylo to náhodou, právě se za vodou
ansámbl do kupy dal,
hospoda šílela, kapela kvílela,
čert aby do toho pral,
a ten co se za celej den naučil dvě noty jen,
tu hrůzu uslyšel, vzal basu a přišel, taky se do díla dal.
- R:
- R: Nevadí, že jsme slabí, ne zrovna akorát,
E A E
a že svý songy žabí chceme do svítání hrát,
A E
kdo plíce má, ať zpívá, a klído celej den,
F#mi H
a kdo snad nudou zívá, [: ať přijde zpívat sem ... :]

Fajn džob

1. Moje briga má jméno "Ariel",
Gmi F Gmi
řekl kapitán, když mě zval,
F Gmi
[: prej abych s ním jako lodník jel
Bb F
a džob, co mi nabíd', bral. :]
2. Von veliký prachy mi sliboval,
čertví, jestli ňáký má,
[: já nevěřil, a tak žvanil dál, že zejtra už vyplouvá. :]
- R: Celej den a celou noc
G C G
Emi D G
stožár se pode mnou kejvá,
C G
chceš to znát - klidně pojd',
Emi D G
ať víš taky, jaký to bejvá,
C G
žaludek stoupá vejš a vejš,
Emi D G
na lodi všechno skřípá,
C G
do vočí tak jako mořská sůl
Emi D G Gmi
vostrej vítr mi štípá.
3. Kdyby do vočí někdo vám tvrdil,
že by práci pro vás měl fajn,
[: dejte si říct, to by bral jenom ten, kdo je blázen a nemá šajn, :]
- R: Že celej den a celou noc ...

Dvojče

1. **E** **H7**
Co jsem se narodil, děsnej pech mám,
C#mi **A** **H7**
vždyť ani v kolíbce nespal jsem sám,
C#mi **A**
dvojhlasně začalo každý ráno,
E **A** **H7** **E**
dvojče má o spolek vystaráno.
2. **E** **H7**
Táta to nebyl moc rodinnej typ,
C#mi **A** **H7**
s mámou nedopadlo to o moc líp,
C#mi **A**
Bůh ví proč zdrhli a kdo ví kam,
E **A** **H7** **E**
i my jsme se trhli, no a tak jsem sám.
- R: **A** **E** **H7** **C#mi** **F7** **H7**
Brácha to vzal přes ženský, karban a rum tuzemský,
E **H7** **E** **H7**
je jako zbojník co všechny už pump,
F# **A** **H7** **E**
ale hlavně můj dvojník a grázl a lump.
Brácha to vzal přes postel, vyprd se i na kostel,
všude má fotky a každej ho zná,
ale kde visí on, můžu viset i já.
3. Když prvně řekli mi: "Tvůj brácha krad",
že jsme se rozešli byl jsem moc rád,
proč bych ho honil, to není má věc,
a to byl můj omyl a tak spadla klec.
4. Každěj kdo zatoužil po odměně,
tvrdil že já jsem on zatraceně,
poctivě pachtí se makej a snaž,
když hubu máš stejnou nic nenadělaš.
- R:
5. Až někde potkám ho nevím co pak,
v tu chvíli závěr mý pušky by cvak,
jestli ho zastřelím či půjdu s ním,
je to můj brácha, tak copak já vím.

Hajnej Hruška

1. Na pařez já usednu si v lesním polořeru
a na hajnýho vzpomenu si, jenž má hezkou dceru,
na hajnýho Hrušku a jeho dceru - samej skvost,
jenže von má pušku a s puškou střeží dcery ctnost.
2. Na pařezu přemejšlím, a dá to velkou fušku,
jak bych vyžrál na hajnýho, na hajnýho Hrušku,
na Hrušku a jeho zbraň a křepeláka Azora,
kterej hlídá jako saň vchod do hájovny ze dvora.
- R: A štěká přitom na srnce, na datly i žlůvy,
na tuhýka na trnce, na vejry i sůvy,
na chudáka vandráka von štěká ponejvíce,
vidí ve mně pytláka, co líčí na zajíce.
- *: Vrr haf, vrr haf, sypej si to, vrr haf, vrr haf, fuj fuj fuj,
vrr haf, vrr haf, sypej si to, padej pryč a upaluj!
3. Hruška zbystří sluch i zrak a vzkřikne: "Namouvěru,
zas je tu ten darebák, co zprznit mi chce dceru,
zas je tu ten chuligán, co slídí, kde je dcerka,
jenže já se do něj dám a proženu mu perka!"
4. A už běží, v hubě pěnu, dělá dlouhý kroky,
pušku k palbě připravenou, má v ní srncí broky,
letí, letí jeko blesk ze světlice na dvorek,
ve vočích má divnej lesk i jeho pejsek Azorek.
- R: Ten, kterej má rád štvanice na lišky i kance,
když vypukne pranice, vždycky v ní má šance,
on si troufne na zvíře tak, jako medvěd velký,
a milýho trempíře chce kousnout do pr...avý ruky.
5. Vím, jak vyžrát na hajnýho, ba i na Azora:
vyštuduju na vrchního lesů revizora,
až přijedu na kontrolu se služební volhou,
postavím je do pozoru, což je mojí touhou.
- R: Počkej, hajnej, povím na tě, že jsi prodal jedli,
žeš' ji střelil nastojatě, a on bude zbledlý,
"smilujou se, revizore, vždyť mám doma dceru,"
jenže, Hruško, na tvou dceru já už dávno ... hej, беру!
- Rec: Tak teda, tatínku, do smrti dobrý, ne?
- *: A to bude asi všecko, na zdi visí puška,
pod ní kolíbá mi děcko můj tchán - hajnej Hruška ...

Chrousti

- Hmi** **F#**
1. V hospodě sedím u stolu, když přijde ke mně chlap,
Hmi **F#**
řekne: Já jsem Jíra z maršova, a podá jednu z tlap.
Emi A7 D Hmi
Jak na něj chvíli koukám,
Emi A7 D F#
zdá se mi, že ho znám,
Hmi **F#** **Hmi**
ale že si nejsem jistej, tak hned zvědavě se ptám:
- D Emi A D Hmi**
R: Hele, vy prej u vás žerete chrousty
Emi A D D7
s krovkama a syrový,
Emi A D Hmi
k obědu že jich zbodnete spousty,
F# Hmi
v okolí každéj ví.
2. Dodneška marně vzpomínám, co říct mi na to měl,
po tý ráně židlí jsem to všechno nějak zapoměl.
Jen ještě dneska cejtím, jak na břicho mi stál,
když hospodou se jeho něžnej hlásek rozléhal:
- R: Já ti dám, že u nás žereme chrousty
s krovkama a syrový,
k obědu že jich zbodneme spousty,
velký kulový!
3. Od krve z mýho nosu když si ruce ušpinil,
viděl, že má dost, a zbaběle mi pole vyklidil.
A zatímco si kosti a zuby počítám,
doma u stolu ho žena právě mile přivítá:
- R: Sláva, konečně táto že domů jdeš,
chrousti už jsou studený,
dneska si na nich pošmakuješ,
jsou vypasený.
- R: Z toho kouká tvrdý poučení,
že kdo chroustá chrousty rád,
ten kamarádství neocení,
chtěl by se jenom prát.

Chvíle

- Emi** **Hmi**
1. Mám rád ty chvíle, kdy noc už pomalu končí,
Ami Hmi Emi
chvíle, co patřej' jen těm, co neusínaj',
Hmi
toulavejm bláznům, když právě s jarem se loučí
Ami Hmi Emi
a za dobrý slovo ti srdce svý na dlani daj'.
2. Mám rád ty chvíle, kdy holkám ve vočích svítí
slunce, když do korun stromů začlo se drát,
stejně jak v kapičkách rosy na pavoučích sítích,
to najednou chce se mi brečet a zároveň smát.
- A Emi**
R: Ty rána s vůní borový smůly
A Emi
měly by zůstat navždycky v nás,
C Hmi
ty rána s vůní sekaný trávy
C Hmi Emi
a ohně, co právě pomalu zhas'.
3. Mám rád ty chvíle, kdy kluci v duchu si říkaj',
jak je to nádherný, léto před sebou mít,
spolu si přejou, ať moc rychle dny neutíkaj'
a trápení jsou někde v dálce, a kolem je klid.
- 4.=1.
R:

Jasný jak facka

1. Tak už to vře a chlapi vostrý jsou jak meče
a že maj' vztek, tak pijou, co jen trochu teče,
na lodi jak by měla přijít velká bouře,
to, co se děje, skoro podobá se vzpouře.

2. Začal si kapitán, co hrozný tvrdil věci,
za který držet by ho měli v pevný kleci,
říkal, že svět je vlastně velikánská koule,
a nikdo nevěřil mu ani na půl coule.

R: Jasný jak facka, země je placka
a kolem dokola jen oceán,
do tisíc láter, tvrdil to páter,
a to je víc než kapitán,
ten když si nahne, hned ho to táhne
pořád na západ do Indie,
po zlatě prahne, skončí na ráhne
a dýl než tejden nepřezije.

3. Bylo by snadnější než jeho tvrdou hlavu
přesvědčit vorvaně anebo mořskou krávu,
že kdo se jednou vydal do neznámejch proudů,
dostal se zaručeně k poslednímu soudu.

R:

Já ho znal

1. Byl to nekonečnej den, kdy se z letních barev jen
ven oknem šedý všechno zdálo,
u krajnice postával, zbytečně by nemával
rukou pár že je moc málo

2. Ve dvou potom na zádech, šmír a rány na kloubech,
ten jeho vůz my spravili až k ránu,
proč bych čekal za to vděk, usmál jsem se a pak řek':
doma nečekej slavobránu.

R: Já ho znal, vždycky stál na stejným fleku,
my měli stejnou štreku i cíle pro náklad,
žáda hřál mu, když spal, motor přes deku,
svou asfaltovou řeku si chvíli nechal zdát.

3. Tahal pětadvacet tun, z proudů šesti jako strun
dva krajní vybíral si tóny,
nebyl na kámoše čas, mójeli se jen o vlas,
světlem se zdraví kamióny.

R:

4. Když pak nemoh' jet už dál a co chvíli usínal
a v polospánku přejížděl i čáru,
proč se honit jako chrt, jó, tak dát si kafe hlt,
brzda, a sáhnul po cigáru.

R:

Jonatán

1. Když jaro zaťukalo na dveře roku vosumnáctsetšest,
přišel vod řeky chlap, co sem jel jen sám a na svou pěst,
na sobě hrubej pytel vod kafe nosil místo kabátu,
starý osadníci hádali, co k čertu hledá tu.

R: Byl vazoun děsný síly, co sto šedesát mílí
se proti proudu dřel, proti proudu dřel,
kam šel, ho všude chválej', že jabloňovou alej
pro všechny vysázel, pro všechny vysázel.

2. Dva měchy, který shodil v kantýně, přivez' na dvouch kánoích,
a jak v lokálu svý jméno řek', v tu ránu kdekdo ztich',
tam u nás bylo sice nezvyklý, ale každej časem znal
Jonatána, co k nám jablečný jádýrka vozíval.

R:

3. Když léty unavenej do trávy se svez' a na zem sed',
vopřel se svejma žádama o strom, co právě kvet',
my spát pak nechali ho na místě, kde právě přestal žít,
krásnější pomník nešel by snad vůbec postavit

R:

4. Až jednou nebudete na světě, lidi ať tu po vás maj'
třeba jabka nebo písničku, co si rádi zazpívaj',
třeba jabka nebo písničku, co si rádi zazpívaj'.

Kláda

1. Celý roky prachy jsem si skládal,
nikdy svýho floka nepropil,
vod lopaty měl vohnutý záda,
paty od baráku jsem neodlepil,
nikdo neví, do čeho se někdy zamotá,
tohle já už dávno pochopil.

2. Taky kdysi vydělat jsem toužil,
brácha řek' mi, že by se mnou šel,
tak jsem háky, lana, klíny koupil,
a sekyru jsme svoji každej doma měl,
a plány veliký, jak fajn budem se mít,
nikdo z nás pro holku nebrečel.

R: Duní kláda korytem, bacha dej, hej, bacha dej!
S tou si, bráško, netykej, netykej !

3. Dřevo dostat k pile, kde ho koupí,
není těžký, vždyť jsme fikaný,
ten rok bylo jaro ale skoupý,
a teď jsme na dně my i vory svázaný,
a k tomu můžem říct jen, že nemáme nic,
jen kus práce nedodělaný.

R:

Kulatý obdélníky

R: [: Kulatý obdélníky, kulatý obdélníky,
 D
 A7 D
 fialovej les a žlutá voda. :]

1. Pojd' se mnou, ty moje poupě,
 D
 A7 D
 já ukážu ti opiový doupě,
 tam v těžkém dýmu omamnejch jedů
 A7 D
 uvidíš fialovej les a žlutou vodu.

R:
2. Ležím si na břiše, na zádech bednu kytu,
v kapse hrst hašiše, žiju si v blahobytu,
dva kufry algeny dostal jsem za chatu
a potom za auťák LSD lopatu.

R:
3. Fenmetrák posvačím, čuchnu si čikuli,
mám z toho čistidla frňák jak bambuli,
konečně v kómatu rysy mi přituhly,
sako a kravatu dají mi do truhly.

R:

Lodníkův lament

1. Já snad hned, když jsem se narodil, na bludnej kámen šláp',
 Emi G D G D G
 D Emi D Emi
a do školy moc nechodil, i tak je ze mě chlap,
 G D G D G
velký dusno, který nad hlavou mi doma viselo,
 D Emi D Emi D G D G C G
drsnýmu chlapu nesvědčí, já ťuk' si na čelo.

R: Máma mě doma držela a táta na mě dřel,
 G D
 já moh' jsem jít hned študovat, kdybych jen trochu chtěl,
 G
 vžehnit se, vzít si nákou trajdu copatou
 D
 a za její lásku platit celou vejplatou, hó hou.
 G Emi

2. Potom do knajpy jsem zašel a tam uslyšel ten žvást,
že na lodích je veselo a fasujou tam chlast,
a tak honem jsem se nalodil na starej vratkej křáp,
kde kapitán byl kořala a řval na nás jak dráb.

R:

3. Vlny s kocábkou si házely a každej dostal strach
a my lodníci se vsázeli, kdo přežije ten krach,
všechny krysy z lodi zmizely a v dálce maják zhas'
a první byl hned kapitán, kdo měl korkovej pás.

R:

4. Kolem zubama už cvakali žraloci hladoví,
moc nikomu se nechtělo do vody ledový,
k ránu bouře trochu ustala, já mořskou nemoc měl,
všem, co můžou chodit po zemi, jsem tolik záviděl.

R:

5. Jako zázrakem jsme dojeli, byl každý živ a zdráv
a všichni byli veselí, jen já jsem rukou máv',
na loď nikdy víc už nevlezu, to nesmí nikdo chtít,
teď lituju a vzpomínám, jak jen jsem se moh' mít.

R:

Louisiana

1. Ten, kdo by jednou chtěl bejt vopravdickej chlap
a na šifu křížit svět ho neleká,
teď příležitost má a stačí, aby se jí drap',
ať na tu chvíli dlouho nečeká.
- R: Louisiana, Louisiana zná už dálky modravý,
bílá Louisiana, jako víra pevná loď,
podepiš a s náma pojd', taky hned si z bečky nahni na zdraví.
2. Jó, tady každej z nás má ruku k ruce blíž,
když to musí bejt, i do vohně ji dá,
proti nám je pracháč i kostelní myš,
nám stačí dejchat volně akorát.
- R:
3. Až budu někde dál, kde není vidět zem,
dvě hnáty křížem vzhůru vyletí,
zas bude Černej Jack smát se nad mořem,
co je hrobem jeho obětí.
- R:

Nehrálo se o ceny

1. Měli jsme bundy zelený,
někomu občas lezly krkem,
kdekdo si o nás myslel svý,
jako by nikdy nebyl klukem.
2. Vod lidí pohled kyselej
a kam jet, to nám bylo volný,
každej už hrozně dospělej,
i když to věkem bylo sporný.
- R: Když na nádraží při pátku
nám čekání se kdysi zdálo dlouhý,
víc než milión v prasátku
bylo nabídnutí cigarety pouhý,
tam vo zábradlí vopřený, dvě kytary
a syrovej sbor hlasů,
tam nehrálo se o ceny,
ale pro radost a ukrácení času.
4. Jméno si každej vysloužil
a bral ho stejně jako pravý,
vždyť na tom, jakej kdo z nás byl,
stálo, jak bude přiléhavý.
- R:
5. Přesto, že každej jinam šel
životem úspěchů i pádů,
[: těžko by asi zapomněl
na partu dobrejch kamarádů. :]

Nehrálo se o ceny II – Vojenský mozky zelený

- F#mi** **C#mi**
1. Vojenský mozky zelený,
D **A**
který mně hrozně lezou krkem,
Hmi **E7**
a já si vo nich myslím svý:
Hmi **E7**
blbý a vobalený tukem.
2. Major má pohled kyselej, ze žrádla rovnošat mám volnej,
jsem tady počkej nebo hej a běhám v masce v plnej polnej.
- D**
R: Když na cvičáku při pátku
nám plížení se vždycky zdává dlouhý, **A**
D
já hodím si snad voprátku,
A
na vysrání jsou dvě minuty pouhý,
Hmi
pak vo samopal vopření dál nemůžem
E7
a slibujou nám basu,
Hmi
a jak sundáme čepice,
E7
tak vítr hvízdá ve strništi vlasů.
3. Pecku si na nás vysloužil jeden, co řval jak zvíře dravý,
a civilu velký hovno byl a teď nás do haptáku staví.
- R:
4. Vopušťák zas mi nevyšel a má dlaň zoufale je stejná,
řvou na mě abych radši šel z latriny škrábat zaschlý lejna.

Ovce

- C**
1. Jsou už ovce ostříhaný a jsem s vlnou v městě sám,
D7 **G**
rád bych si tu ženu našel, to vám, hoši, povídám,
C **F**
všechno, co má nohy dvě, láká zrak můj toužící,
C **G** **C**
třeba jenom malej klokan, jen když háže zadnicí.
- C**
R: Tak jen zabal ten svůj krám, koukej, ať jsme venku už,
D7 **G**
já na venkov tě vezmu a ukážu ti buš,
C **F**
lepšího co můžeš chtít, šanci ber a jen to zkus,
C **G** **C**
pojď a začni kočírovat ten můj dobrej volskej vůz.
2. Já mám, hoši, prachy na vůz, bude s velkým spřežením,
a já budu spokojenej hnedka, když se ožením,
už jsem vzkázal do věznice, prej si můžu vybrat kus,
nemam váhat s offsiderkou, když mám dobrej volskej vůz.
- R:
3. Žitnejch placek s hovězinou, jó, těch obstarám si dost,
puďink v škopku navaříme, a ten bude prostě skvost,
všichni známi můžou tančit, pěkně šlapat volskej trus,
k tomu budou zvonce zvonit, ty, co zdobí volskej vůz.
- R:
4. Spoustu dětí naděláme, a na to my chceme dbát,
že tu bude macek Maggie a s ní dlouhonohá Pat,
že tu bude pružnej Joe, taky nezdolnej kluk Mike,
moji milí Australáci, přece máme na to cajk.
- R:

Obchodník s deštěm

1. **Ami G Ami G**
Vzpomínám - jednou, to přišlo k nám vedro,
Ami G Ami D
že jabka se na stromech začaly pít,
Ami G Ami G
a v potocích sucho, jen kámen a písek
Ami G Ami D
a prach místo vody, co měla tam týct.
Ami Emi Ami Emi
Už dobytek v noci nás ze spaní budil
Ami G Ami D
a řvaní to stěží už dalo se snýst,
Ami G Ami G
my chlapem, co tady se objevil k ránu,
Ami G C G
pak lehce a moc rádi dali se svíst.

Ami Emi Ami Emi
R: "Když každej dá dolar," nám řek' tenhle koumák,
Ami G Ami D
"znám starý kouzlo a déšť přivolám,"
Ami Emi Ami Emi
za jeden kulatej zkusit to stálo,
Ami Emi Ami D
na svý si přišel - co zbejvalo nám?

2. Navečer vobzor se vybarvil duhou
a sloup suchý trávy a prachu se zved',
tak silnej, že nešlo stát na vlastních nohou,
co stálo mu v cestě, to rozbil a smet',
jak seděl chlap s námi, řek' mý sestře Líze,
že neviděl žádnou, co vo ni by stál,
a jestli mu aspoň dost malinko věří,
že jedině s ní by se vydat chtěl dál.

R: Najednou ticho a tma jako v hrobě,
blesky a hromy - a začalo lejt,
takovej psí čas, že do svojí boudy
i náš vlčák Johny hned zalez' se skrejt.

3. Vtom vrznutí dveří, v nich zmáčenej klobouk,
nám plechový hvězdy blejsk' do vočí třpyt:
"Hej! Konečně mám tě, tak vstávej a půjdem,
a hloupostí nech, jestli chceš aspoň žít!"
Za podvodný kousky se létama platí,
přesto jsme chlápka pak nechali jít,
svou pravdu měl v jednom: když po něčem toužíš,
nutný je věřit a strašlivě chtít.

Podběl

1. Podběl mi z pangejtů mává
šedivým ránem přikrytej,
mrholí, a z mlhy závoj
je na mě schválně ušitej.
2. Mizerně skrz něj se kouká,
už celou noc mám za sebou,
abych neusnul, tak si broukám,
a dýzl klepe pode mnou.
- R: Ráno, až se slunce nad obzorem ukáže
a všem hospodskejmu u silnice poví,
že by sis chtěl u nich kafe dát,
tak si dodej ještě trochu kuráže,
jseš chlap, kterej čas neúnavně honí
[: a svou káru musí taky hnát. :]
3. Den už se pomalu blíží
a tma je špatnej společník,
nejhorší ve chvíli zrádný,
na jaký dávno jsem si zvyk'.
4. Až zvednu od čáry bílý
konečně oči znavený,
pohladím tu, co na mě čeká,
a budu patřit jenom jí.

R:

Pošťák

1. Psal jsem ti, brácho, a na ouřad psaní šel dát,
psaní vo tom, že jsem černej, že z fleku bych krad',
z váčku jsem lovil pár centů a šéf mi vtom řek':
pošťák se nevrátil, jestli bych vzal po něm flek,
sáně mi dal, tresky v balíku pro psy a kvér,
brašnu, v ní lejstra, a po zádech plác' mi: "Bud' fér!"

R: Pošťák se má, za známky neplatí,
hlavně když se s pytlím prachů někam neztratí,
pošťák se má, a když se neztratí,
za pět roků utopený sáně zaplatí.

2. Ten rok byl divnej, i slunce si přišlo nák dřív,
led se měl hnout, a když ne, tak to stal by se div,
místo jsem našel, kde předjíždět Kobuk měl jít,
dál předák nechtěl a já nerad musel psy bít,
zázrakem živej pak dostal se na druhéj břeh
bez psů a sání, a proklínal zbytečnej spěch.

R:

A D A D C E7 A
La la la ...

Potvory

1. To co vyprávím, se stalo je to dlouhá šňůra let,
k nám začal zrovna podzim už do hor přicházet,
já v jednom z dlouhejch večerů, kdy si chlapi lžou,
vybalil svoji příhodu neuvěřitelnou.
2. Bylo indiánský léto, teda žádněj velkej hic,
já hřebíkama sbíjel pár pevnejch okenic,
to kdyby přišel rabovat mlsnej baribal,
taky medvědí pasti fortelný jsem kolem chajdy dal.
- R: Sper ďábel tyhle potvory, co věčně kolem slíděj,
zavřete na dvě závory a psům poručte: Hlídej!
3. Strachy rozklepanej v koutě dveře nebránil můj pes,
ty vyrval medvěd z pantů a do špajzu mi vlez,
Když začal hrabat v policích a žral mý zásoby,
já flintou přímo z postele mu roztrh útroby.
- R:
4. Dveře letí, vtom se vřítí moje žena běsnící,
"Jdem domů, konec pití!" mně strká ulicí,
a vztekem celá zelená pak fackou jako dům,
mi na nose brejle rozbila: "Tys nedal králíkům!"
- R:

Psí závody

1. To jednou, je to dávno, a já měl suchej pysk
a jenom ňaký drobný jsem ještě v dlani tisk',
jó, v kapse nic, to tíží víc než naprásknutej měch,
já vsadil všechno na dogu na psích závodech.
- R: Léta už se blíží můj vytouženej den,
den, kdy z těchhle mříží zas vytáhnou mě ven.
2. Móc nóbl kšeft, jen samej lesk a glanc je závod psí,
z něj lepším kouká zábava, mně šance poslední,
tak dřív, než pásku cílovou přervat moh' první pes,
už byl pokladník bez kačky a ve tvářích měl děs.
- R:
3. Pak jsem se skrejval ňákej čas, psal vo mně místní tisk
a někam jít a zmizet chtít byl hrozně velkej risk,
já spal ve starý cihelně, a byl to krutej vtip,
že vyčmuchsá mě blecháč, co měl jsem na něj tip.
- R: 3x

Říkal mi brácho

1. Slunce rozpálilo střechy kodrcáku,
špinavej plech nám záda hřál,
kolejí spojky počítaly kola vlaku,
jelo se dál, vagón to vodkejval.

2. V kapse jenom tupej zavírák a lžíci,
nic, vo co člověk by se bál,
nikdy jsme nebyli vážení cestujícín
co znamenaj' pro dráhu kapitál.

R: Říkal mi brácho, a já měl ho proto rád,
a naše jména byly zkrátka vedlejší,
oba jsme měli víc, než moh' by si kdo přát:
společný nebe, dny a cesty včerejší.

3. Až zas jeho vlasy větrem rozevlátý
poznám na dálku za tratí,
přečtu si na zarostlý tváři rozesmátý,
že dobrej chlap se prostě neztratí.

R:
4.=3. + že dobrej chlap se prostě neztratí ...

Silnice se táhla

1. Silnice se táhla a já sám ušlej u pangejtu stál,
byl syrovej večer a vítr mráčky vod západu hnál,
nákladák jel kolem, a sotva jsem kejvnul, zastavil,
šofér vylezl ven, kytaru mi vzal a naladil.

R: Povídám: "Je votřískaná z vlaků a géčko neladí,"
von jen se tomu usmál: "To vůbec nevadí,
jen kdybych ve svém dýzláku ji sebou vozit směl,
šéf by prask', moc kiláků bych asi nenajel."

2. Písničky znal pravdivý vo štacích, který za sebou už měl,
vo dalekejš krajích, který já už dávno poznat chtěl,
vo tom, jak den končí a za chvíli zase začíná,
a vostrý slunce z vočí ruka ušmudlaná marně vytírá.

R:
3. Dohrál a pak zívnu, v trávě usnul hned, jak unavenej byl,
přikrytej jen napůl, když vo deku se se mnou rozdělil,
přední skla už hadrem blejskal, když já ještě v ranní rose spal,
potom řek' mi: "Vstávej, večer budem zas vo kousek dál."

R:

Sotva se narodíš

1. [: Sotva se narodíš, už ti koně kovou, :]
[: šavli ti chystají ocelovou, :]
ocelovou, bez parády,
[: co kmáni dostávají' u armády. :]
2. [: Sotva se narodíš, už si verbíř píše, :]
[: že nejsi ze zámku, ale z chýše, :]
ale z chýše pod horama,
[: těžko se vyplácet šestákama. :]
3. [: Sotva se narodíš, už ti kulku lijou, :]
[: kdo střelí dřív, toho nezabijou, :]
nezabijou, a pak možná,
[: jakej maj' mrzáci život, pozná. :]
4. [: Sotva se narodíš, už ti šijou kabát, :]
[: kterej si voblíkneš jednou-dvakrát, :]
jednou-dvakrát, naposledy,
[: zelený sukno je zkrvavený. :]
5. [: Kdejakej generál, kdejakej kaprál :]
[: s flintama lidi by do pole hnal, :]
do pole hnal proti sobě,
[: komu jsou metály platný v hrobě? :]

Škrábej

1. Trojstěžníku plachty k rozervání napnutý,
třináctej den je to s náma nějaký nahnutý,
smůlu táhnem za kormidlem s sebou po vlnách,
my lodníci jsme na tom nejhůř, vím to na tuty,
pískovcovou cihlu v ruce, záda vohnutý,
bocman vříská, nejradši bych po krku mu sáh'.
- R: Hej, hej! Škrábej ty prkna, ať jsou bílý!
Hej, hej! Škrábej, ty prkna musej' bejt!
Hej, hej! Říkej si klidně každou chvíli:
nebudem spílat, ruce spínat, žalmy zpívat, hou!
2. Bez vody jsme všichni skoro žízní leknutý,
nikomu z nás nevadí, že spíme vobutý,
stejně každěj den jeden z nás končí na marách,
čert aby vzal bocmana a s ním i drhnutí,
ze kterého máme teď ty záda vohnutý,
chcem bejt rovný, až do pekla překročíme práh.
- R:

Štěně

1. Stalo se to vo podzimním víkendu,
někdo v noci vylomil nám zámek
v chajdě, kde jsme měli večer merendu
a po ní pak děsně tvrdej spánek.
2. Protože mě, votrlýho traperera,
aniž by se předem slušně zeptal,
vykrad' nákej darebáckej mizera,
koumám, jak bych toho lumpa zdeptal.
- *: Desátýho, teda hned po vejplatě,
zakoupil jsem čistokrevný štěně,
až vyroste, bude hlídat na chatě
moje klidný spaní zaručeně - štěně!
- R: [: Pak byl už jako tele a bledlo okolí,
těžko si na vlčáka někdo něco dovolí. :]
3. Když ve frontě před nuceným výsekem
vystával jsem pro hafana flaksy,
pomalu mi docházelo s úlekem,
že mám ruku pořád na dně kapsy.
- *: Chroupal jenom podpultový jatýrka,
kromě toho nebyl vůbec na nic,
zato teď ten namlsanej vyžírka
slouží rotě při ochraně hranic - a za nic!
- R:
4. A tak díky jedný dobrý známosti
mám teď chajdu - prostě paráda
v pohraniční betonový pevnosti,
ať mi zloděj vleze na záda, jó,
ať mi zloděj vleze na záda!

Tak už se škrábu strání

1. Tak už se škrábu strání plnou kamenů
a je mi fajn, vždyť každej z nich tu znám,
mě táta křtít dal vodou z horskejch pramenů,
tak mě to táhne zase domů k nám.
- R: Na horách večer se slunce v krvi utápí,
i rána znám, jsou jako jabloň zjara bílý,
už mě nic netrápí, a slzy na tvářích
jsou jenom pot a kapky dešťový.
2. Tak už se škrábu strání plnou kamení,
za chvíli sad mi z dálky zavoní,
zůstanu stát u dřevěnýho stavení,
kde chladí stín těch bílejch jabloní.
- R: Kolik je mejlí, kterejm záda jsem už ukázal,
kolik je cest, co vedly bůhvíkam,
kolik je písniček, co na nich jsem si zazpíval,
tohle je ta, která vedla mě zas k nám.
- 3.=1.

Tak, holka, jdeme

1. A tak jsem šel. když pozvali mě známí,
abych jim hrál a taky zpíval s kytarou,
z bejvalejch kamarádů pánové a dámy,
za chvíli byli všichni trochu pod parou.
2. Vedly se řeči, jak dá se světem kejvat,
a vo tom, jak je skvělý dělat pumpaře,
jeden znal prominenty za mocný se skrejvat
a druhej zase soukromýho zubaře.
- R: Tak, holka, jdeme, když sobota je v tahu,
povídám kytáře, jak jsme tam seděli,
k nádraží cesta stojí přece za námahu,
před sebou máme ještě aspoň neděli.
3. Mně zatím teplo elektrického krbu
vytáhlo ze zad kapky deště poslední,
kolem si každej hledal svoji dutou vrbu,
aby si připadat moh' děsně nevšední.
- R:
4. Potom jsme brali útokem dolů schody,
vždyť se vlastně tak moc ani nestalo,
z hydrantu napil jsem se obyčejný vody
a splách' to hořko, co mi v krku zůstalo.

Tři kříže

1. Dávám sbohem všem břehům proklatejm,
který v drápech má ďábel sám,
bílou přídí šalupa "My Grave"
míří k útesům, který znám.
- R: Jen tři kříže z bílýho kamení
někdo do písku poskládal,
slzy v očích měl a v ruce, znavený,
lodní deník, co sám do něj psal.
2. První kříž má pod sebou jen hřích,
samý pití a rvačky jen,
chřestot nožů, při kterým přejde smích,
srdce-kámen a jméno Stan.
- R:
3. Já, Bob Green, mám tváře zjizvený,
štěkot psa zněl, když jsem se smál,
druhej kříž mám a spím pod zemí,
že jsem falešný karty hrál.
- R:
4. Třetí kříž snad vyvolá jen vztek,
Fatty Rogers těm dvěom život vzal,
svědomí měl, vedle nich si klek' ...
- Rec: *Snad se chtěl modlit:
"Vím, trestat je lidský,
ale odpouštět božský,
snad mi tedy Bůh odpustí ..."*
- R: Jen tři kříže z bílýho kamení
jsem jim do písku poskládal,
slzy v očích měl a v ruce, znavený,
lodní deník, a v něm, co jsem psal ...

Ten dělá to a ten zas tohle

Rec: Páni ministři, prokurátoři,
slovutní soudci, páni strážmistři,
kriminologové, advokáti, vyšetřovatelé, psychiatři,
páni docenti daktyloskopie, psychologie, patologie,
nemocí zhoubných, nemocí zjevných, nemocí latentních,
vynálezcové zámeků patentních,
veřejná bezpečnosti, zkratka spravedlnosti.

1. Tady je pumpař, vekslák, řezník,
a ten, co předražuje rajčata, je zelinář,
z melouchu vrátil se nám zedník
a z lochu s vojetejma auťákama šmelinář.
Ten dře lidi z kůže, ten mele flákoty,
ten krade, jak může, i za dveřma boty,
ten dělá to a ten zas tohle,
a všichni dohromady vydělají moc.
2. Já беру bony, já zas marky,
občas mi v obálce někdo strčí Smetanu,
beru i exkluzivní dárky,
i když se bojím, kolik za to jednou dostanu.
Zatím však věřím, že nepůjdu za mříže,
než se to provalí, zdrhnu do Paříže
vybrat si svoje tajný vklady,
a s nima odletím rovnou do Kanady.
3. Tady je světskej, kuplíř, pingl,
a ten, co natahuje lidi, no to je taxikář,
kdekoho živí kšeft a švindl
a všichni mají kolem huby svatozář.
My dělat nebudem, nemáme náladu,
žijeme z tuzérů, ručičky dozadu,
ten umí to a ten zas tohle
a všichni dohromady neumíme nic.

*: Vždycky si pomůžem z nějaký černoty,
když dveřma nemůžem, lezeme přes ploty,
nacpanou šrajtofli nemáme za práci,
zatím nás neklofli, tak se to vyplácí,
držíme zobáky, jak račte věděti,
rodinný baráky stavíme pro děti,
až všechno rozkradem, nebudem pracovat,
všechno si budeme navzájem pučovat,
ten pučí to a ten zas tohle
a všichni budem všechno mít dohromady.

Veselá bída

1. My chodívali spát pod železniční most,
kousek za Severní nádraží,
tam každej cizí vandrák byl v naší partě host
a lidi nás nazejvali pakáží,
z nás nikdo nevěděl, kdo jakou minulost
táhne za sebou jak závaží,
nač by se o to staral, i tak měl svýho dost,
a někdy i vzpomínání překáží.
- R: Pendrek, pouta, mříž, bachař, cela, hlad,
když v Boha nevěříš, co by sis nenakrad'.
2. My žili ze dne na den a bylo fuk, co kradem,
aby bylo na guláš a kořalku,
a strach pro nás tím pádem byl věrným kamarádem,
než mi pošťák dal úřední vobálku,
to advokát mi psal: jseš děsně bohatej,
dědictví užij s rovnou páteří,
a vod tý chvíle spát, klidně i hrbatej,
můžu chodit do Hiltonu do peří.
- R:
3. Teď snídám hemenex a piju Beaujoleaux,
celý dny jen samý válení,
víc chutnávaly kdysi jen suchý fazole
a cigarety kamarádem balený,
že kumpány jsem prodal, je zatracená škoda,
život za to ze mě cvoka udělá,
krev taky není voda, a proto ve mně hlodá,
[: [: [: [: že ta bída byla aspoň veselá ... :] :] :] :]

Vyjedem si taky

1. Zavalenej mlhou ze suchýho ledu,
užírám se nudou občas na dýze,
tancovat že stejně ještě nedovedu,
usadím se v koutě a poslouchám hipíze, jó jó.
2. Bavili se jednou, že má jeden bráchu,
kterej jezdí každej tejden na trampy,
tuhle že byl zrovna někde na potláchu,
zakopal se mezi ty zelený vodřampy, jó jó.
- R: Berem saky-paky, vyjedem si taky,
najednou se rozhod' Johnny Komárek,
něco na tom bude, ptal se, kdo s ním pude,
já se zved', že nejsem heřmánkovéj vodvárek, jó jó.
3. V pátek na mě čekej a měj zabalíno
všechno, co je dobrý v lese k vegetu,
hlavně ať máš prachy, cigára a víno,
pokud vím, tak byla tuhle řeč i vo fetu, jó jó.
- R: Berem saky-paky, vyjedem si taky,
vychrupneme sem-tam nákej pohárek,
všude tam, kam puďem, kamarádi budem
za malýho ruma nebo aspoň za párek, jó jó.
4. Sebrali nás v Praze na nádraží Středu,
to když jsme se raflí s Johnym vo pivo,
ne, že ještě někdy někam takhle jedu,
když slyším vo trampu, tak jsem celej nakřivo, jó jó.

Zvadlo

1. Ze schránky vypadlo běloskvoucí zvadlo,
div, že jsem si nesesed', tyhle fóry nemám rád,
nějakýho šlejšku, co študuje vejšku,
u vorloje v deset budeš prý si dneska brát.
Kouknu po budíku, vlítnu do šatníku,
před léty mi v Krasu spíchli senza baloňák,
ozdobím se šlajfkou a mou parádní fajfkou,
už voní po Tarasu historickéj Staromák.

R: K snídani mi v krámku párek do rohlíku zapečou
a s ním pak protlačím se houfem cizích čumilů,
povzdechnu si, až tě ze žigulíku vyvlečou,
že tohle je tvůj konec, Brdská Mary Lou.

2. Abys měla fotky, jak tě tlačej' botky,
jak tě bílej mantl škrtí, cvakne aparát,
kouli, chomout, kytku, gratulantů bitku,
chodníkovej rantl, na kterým se budou cpát.
Nikdo při tý slávě zvědav není právě
na jednoho cvoka s pochybenou pověstí,
tak jdu na dvě deci, já neskočím přeci
kvůli tobě do kašny na Malým náměstí.

*: Brzy, až tvůj pan Dr. zarazí ti vandr,
nebude to pro mě zas tak velký neštěstí ...